

כל הזוחים שקיבלו דמן

וכן כהן שלא רחץ ידיים ורגלים מן הכהיר בבאוו
שחרית לעבוד.

או שהיה הכהן ערל⁽⁵⁾ או טמא⁽⁶⁾, וכן כהן שקיבל את הדם בהיותו יושב ולא עומד, או בהיותו עומד על גבי כלים ולא על גבי רצפת המקדש, וכן אם עבר בשוואו עומד על גבי בהמה או על גבי

חסר הערב – שימוש לטהרטו, או מחוسر כיפורים, כגון זב ומוצרע שכבר טבלו, והעריב שמשן, אלא שעדרין לא הביאו את קרבנות כפרתם,

וכן מחוسر בגדים, דהיינו כהן גדול ששימש בפחות משומנה בגדים או כהן הדירות ששימש בפחות מאربעה בגדים,

זורה להלן זו א הערא 1, שתוט' בכתבאות לב בנקטו שיש פסול بلا איסור כגון רוד במטה.

4. בשטמ"ק [אות ז] והקשה למה הוצרך לומר "טבול יום" והרי מחוسر בכתבאות כל ממנה ופסול, וכל שכן טבול יום שהוא גם מחוسر בכתבאות וגם טعن הערב משמש. והעמיד בטבול יום שנטמא בשרח שאינו צירכ' כפירה, ודינו קל' מחוسر בכתבאות.

5. רשי' פירש שמותו אחוי מחתמת מילא, ובחותם הדרן [כב ב] פירש ובירנו שם שמודבר במומר עלילות, וצריך לומר שרשי' בא לומר שאף באופן שמותו אחוי נחשב ערל, ולא בערלה שלא בזונה, אך ורק מודה שם מומר עלילות פסולו רק ממשום עלילות ולא ממשום מומו, שלא מצינו פסול מומר לעובדה אלא בעובדה זהה.

אך בדעת הרמב"ם נראה שפסול ערל בטמא ולהלן אם הוא מומר עלילות. וכמבעור בהערה 5 להלן. וראה עוד בהערות לתוט' ל�מן [כב ב] העורות 3 – 4].

6. בשטמ"ק [אות ז] תמהה דתיפוקליה שהוא מטמא את הכליה מטהמא את הדם, והעמיד בטמא מחתמת שרך שהואראשון לטומאה ואני מטמא כלים. ולכוארה תמהה שהרי גם לענין קמיצעה שנינו [במנוחות ז] שטמא פסול, לשם הוא נוגע בקמיצתו באוכליין, והוא שמן מטמא אוכליין.

והגויי" סולובייצ'יק נירץ על קשיות השטמ"ק שהציג מראה על האוכליין שהן הקרבן, וכן הפסול הוא רק מחתמת הכהן העובד בטומאה. ברם, אם כן הוא היה אפשר להעמיד אפילו בכחן טמא מות, שגם בו יש רצוי לקרבן והפסול מחתמתו. וראה להלן [כב ב] שוקני דרום העמידו את המשנה דוקא בטמא שרך ולא בטמא מות שמריצה צץ לטומאה, ומשמעו שלא ניחא להעמיד באופן שלא ריציה הציצ'י, בגין שאלה היה על מעchio, כיון שגם באופן זה לא היה הפסול ממשום תומאת הכהן, אלא משום שנטמא הדם מידו.

ולפיכך נראה שכונת השטמ"ק לבאר רק את הדין האמור במסנה, שהרי הפסק האמור בטמא מדבר גם באב הטומאה כבrhoע וב, והוא מטהמא כלים ויטמא הדם, ויתכן להעמיד את הפסוק באופן שמועל ריצוי, בגין שלא נטמא הדם ביציאתו על ידי קבלת טמא, והציצ'י מרצה בהליךתו כי קדמה קבללה לטומאה. ורק המשנה שמודברת בטומאה בשעת קבללה שאין בה ריצוי, ציריך להעמידה בראשון לטומאה. [זורה משמר הלוי מ].

עוד תירצוי על קשיות השטמ"ק, שטמא פסול אפילו באופן שנטמן מזוק בטור מזוק, שפסק הרמב"ם [פ"א מפשומה"ק ה'א]

על ביאה ריקנית להיכיל, או שהוא אזהרה לכהנים. ובשות' חמורת שלמה [אה"ע טז ז] דין עם בעל נתה"מ אם זר פסול בהקטרת אמרורים, וראה בზוז"א [יט לא] שאע"פ

שאיין עיקר עבודה באימורים נפלין בהקטרת זר כי אין כאן הלקטרה בשירה, והיוו שהנידן הוא אם יפסול משום חסרון כהונת המשעה ההקטרה, או שאיין מעיה בהקטרה אלא ש"היה מזוקר" ואין צורך כלל בכחן.

ובכבר ביררכנו לעיל [ד. הערא 5] אם יש פסול זרות באשה, ואם פסול אשה הוא מצד זרות. ובמהורי"ט [קדושים לו א] הקשה על מה שכטבו שם תוס' שנשים מחללי עבודה, מפני שהם עיקר עבודה באימורים נפלין בהקטרת זריהם, ותייחס להם דין זה, והרי יתכן שرك חסר בהקשר עבדותן, ובכחיה שלענין חסרון הכהנים אפשר ללמוד מההגשה, ובכחיה שהמעיות "בני אחרון" בא ללמד שון פסולות, ומושמע מדבריו שאין פסולן מצד זרים, שהרי אם כן ואדי שפטולות בעובדה. וטעמו נראה מושם שנאמר מיעוט לנשים בכל בעובדה בפני עצמה, ואילו פסולן מצד זרות, כמו שגילתה שהן בכלל הרה'י עבדות, ובכחיה שהוא פסול בפני עצמו [זרבורי מוחודשים יותר מדברי הגראע"א, כי נקט שאף אם יש פסל של מעקב בעובדה יתכן שהוא מחול, והגראע"א לא כתוב כן אלא לגבי אי' עבד לא מהניין, שהוא עיבוד מדרין העובדה].

אלל חסרון בקיים הנל' דקיושין, כתבו שאין אמן בתירוץ השני בתוט' הנל' דקיושין, ובנישים פסל מחוسر בגדים כי לא הצטו בהן, ויתכן שכונתם כי פסל אשה הוא חמור מפסול זר, מושם שאינה בכלל בעובדה, שהרי אמרו שם שפסולה לטמייה ותונפה שכשרות בזורה, והיוו שאינה אפילו כזר שהוא "עובד פסול". [זורה עוד להלן ז ב הערא 8].

3. רשי' פירש כל זמן שלא נCKER המת, ותמהה הגראע"א שהרי להלן [צט ב] אמרו שאסור בקדושים כל היום, ואף אחר קבורה, שהרי מן התוודה והוא אונן רק בימי המיתה עד הערב, ומדרבנן גם ביום הקבורה עד הערב.

ויתכן שכונת רשי' לדברי רבינו [ק ב] ש"מתאונן עליו כל זמן שלא נCKER", אפילו עד שורה ימים" ובאמת ביום הקבורה אסור [מורבן] גם אחר קבורה.

וראה באבן האזל [פ"ב מביא"מ ה"ט] שרבנן לא הארכו את זמן האניות עד שעת הקבורה, אלא שקבעו שייה און בימי קבורה דין אבלות של יום ראשון.

ב. תוט' במנוחות [יג] נקט שאון שעבד לזכה, אך הבסק משנה [פ"ב מביא"מ] הוכיח מדברי הרמב"ם שאינו לוכה, ונקט שאון בו לאו עי"ש. וראה ביד ר' ר' מההדרין פג א] כתוב שיש בו איסור, כי מהה שהוא מחול בעובדה מוכח שנאמר בו איסור.